

Dionis Spătaru

Poveștile pădurii

Dionis Spătaru

Poveștile pădurii

DOXOLOGIA
Iași, 2014

Când îți dorești mai mult decât îți trebuie

e multe ori nu luăm în seamă darurile pe care le primim de la Dumnezeu; suntem nemulțumiți și vrem altceva, ceva ce ni se pare că am merita mai mult. Dar cum am putea noi să știm mai bine decât Dumnezeu ce ne este mai potrivit? Iată acum o poveste care ilustrează acest fapt și din care înțelegem că de cele mai multe ori suntem nevoiți să învățăm din greșelile noastre, pe propria piele.

*

Era odată o privighetoare; o pasăre mică și maronie, care cânta extraordinar. Ea triluia mereu cu bucurie și întreaga pădure o asculta vrăjită. Dar privighetoarea avea o nemulțumire de care nu putea scăpa: toată lumea

o auzea, dar nimeni nu o vedea, pentru că era mică și neînsemnată, iar penele maronii o făceau greu de distins printre rămurelele dese.

Într-o zi s-a dus la bufniță, să i se plângă de nemulțumirile ei. Când a ajuns, s-a oprit la o oarecare distanță, pentru că bufnița este o pasăre cu toane și trebuia să stea departe de ghearele ei.

După ce a ascultat-o în liniște, bufnița a privit-o lung pe sub sprâncene și a întrebat-o:

„Dar ce-ți place ție să faci, cel mai mult?”

„Să cânt!”

„Păi, uite, Dumnezeu ți-a dat o voce minunată cu care ne încânți pe toți. Chiar și eu stau noaptea trează și te ascult, când te apucă triluțul, până dimineață. Ce vrei mai mult? Așa cum ești, mică și monoton colorată, te poți ascunde ușor și ești ferită de pericole. Chiar îți dorești să fii altfel?”

„Da, aș vrea să fiu și eu vizibilă! Să fiu mare cât o turturică și să fiu frumos colorată precum grangurul, de pildă!”

Păianjenul arhitect

roul poveștii noastre este un puști păianjen. El locuia împreună cu mulți alții care împânzeau zona, la marginea unei păduri, pe coasta unui deal. Locul era frumos și puștiul acesta, care se numea Ață, iubea foarte mult împrejurimile prin care hoinărea toată ziua.

Dar ceea ce nu-i plăcea lui deloc era școala. În timp ce toți ceilalți copii păianjeni se duceau zilnic la școală, unde se străduiau să devină păianjeni de ispravă și să învețe cât mai multe lucruri, în special cum să-și construiască viitoarea

casă, Ață ocolea școala cât putea de mult. Se cățara în vârful unui fir de iarbă sau se întindea pe o frunză și trândăvea așa toată ziua, în legănarea blândă a vântului.

Ceilalți păianjeni de vârsta lui treceau în fiecare zi pe lângă el, în drumul lor spre școală, și-l chemau mereu:

„Hai, Ață, cu noi! Știi că nu e bine să trândăvești. Noi învățăm să facem diverse lucruri de la Bătrânul Meșter, dar cel mai important, ne pregătim să devenim arhitecți.

